

Cuprins

Prefața.....	5
1. Anarho-tirania satanistă a globalismului.....	15
2. O societate fără minte.....	33
3. O societate bolnavă	55
4. O societate spălată pe creier	79
5. O societate de imigranți?.....	101
6. Viața lui Donald Trump și misiunea sa.....	129
7. Donald Trump și politica sa	142
8. Dușmanii omenirii și Donald Trump.....	157
9. Forțele răului se dezintegrează.....	185
10. Lupta finală pentru Republica Americană.....	208
11. Concluzia: Victoria copleșitoare a intrusului Donald Trump	227
12. Bibliografia cronologică.....	251

1. Anarho-tirania satanistă a globalismului

În anul 2016, când Donald Trump a apărut pe scena politică, anarho-tirania satanistă a globalismului împinsese chiar și temeliile civilizației occidentale în pragul exterminării sale complete:

„În data de 8 noiembrie 2016 s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat și surprinzător, ba chiar scandalos și de-a dreptul inimaginabil din perspectiva situației politice de numai câteva luni mai devreme: În Statele Unite ale Americii, cea mai puternică și influentă țară din lume de la anul 1918 și sfârșitul Primului Război Mondial încoace, s-a anunțat victoria intrusului Donald Trump la alegerile prezidențiale asupra favoritei clare Hillary Clinton, fosta primă doamnă, fostul secretar de stat, femeia politician influentă și puternică, precum și coproprietara (împreună cu soțul ei, fostul președinte William Jefferson Clinton) unei organizații „filantropice” extrem de influente și bogate cu un domeniu de acțiune incredibil de larg, întrucât acționează în multe țări și materii.

În contextul dominației înfricoșătoare a așa-zisului „Stat Paralel” („Deep State”) al SUA, cel târziu după asasinarea infamă a președintelui legendar John Fitzgerald Kennedy în anul 1963, după ce acesta din urmă începuse să ia măsuri în scopul desfacerii „statului din interiorul statului”, o structură de putere paralelă cu caracter comunist-fascist care atunci se baza în primul rând pe așa-zisul „complex militaro-industrial”, o alianță informală și neoficială între forțele armate și industria de apărare (deci un fel de monopol statal uriaș pe mâinile unor puține firme mari), asupra căreia predecesorul lui Kennedy, Dwight David Eisenhower (1890-1969; 1952-1960) avertizase publicul american deja din anul 1961, această ascensiune la cea mai înaltă și puternică poziție în statul american, ba chiar în lume a unui afacerist fără nicio experiență politică aproape din senin și pe urma unei campanii electorale spectaculoase și străfulgerătoare pare a fi pur și simplu revoluționară și transformatoare – cine s-ar fi așteptat la o astfel de răsturnare politico-culturală după un șir de 16 ani deprimanți și descurajanți ai unei politici dezastruoase sub egida celor doi cei mai incompetenți și corupți președinți americani din istorie cu obiective și valori prezumtiv cu totul opuse celor ale celuilalt, dar de fapt neîntrerupte și consistente, George Walker Bush și Barack Hussein Obama?

Firesc, în vara anului 2015 Statele Unite ale Americii s-au aflat într-o stare cu adevărat lamentabilă, ba chiar de-a dreptul periculoasă din toate punctele de

vedere: Vrajba sociopolitică, culturală și economică din toată țara, haosul geopolitic în străinătate (mai ales în Orientul Mijlociu), dezechilibrul comercial grav cu China, migrația ilegală în masă din America Latină, migrația nelimitată în masă din toata lumea, creșterea economică slabă, șomajul larg răspândit, statisticile statale frauduloase, învechirea îngrijorătoare a arsenalului nuclear, haosul uriaș și costurile exorbitante în sistemul de sănătate, retorica politică mincinoasă, înșelătoare și chiar indiferentă, lipsa gravă de capacitați de conducere în politica americană, și – deosebit de grav și îngrijorător, de fapt cel mai nociv aspect al acestui declin de-a lungul ultimelor decenii – tăcerea generală asupra acestor administrări defectuoase. De aceea, Donald Trump, când și-a anunțat candidatura pentru președinție, a abordat toate aceste probleme grave într-un mod sincer, convingător și exhaustiv, clarificând în același timp că o mare parte din vină pentru această criza le revine politicianilor fanfaroni și vorbăreți dar de fapt corupți, incompetenți, proști, habarniști, inutili și cooptați de către lobbisti și oligarhi. El a stabilit factorul hotărâtor în cadrul campaniei electorale – competența individuală a președintelui de a conduce țara și prin urmare s-a prezentat drept cel mai bun candidat pentru președinție, fiindcă el este independent, experimentat, pragmatic, patriotic și obligat, și, de fapt, *în stare* să slujească numai țara și poporul: A batjocorit pe concurenții lui direcți, demonstrând lipsa lor gravă de sinceritate, caracter, fermitate, determinare și capacitați (într-un singur cuvânt: bărbăție) de conducător în general; a explicat publicului american prin exemple simple și concrete pe înțelesul tuturor cum plănuiește să readucă țara la vârful lumii încă o dată, în primul rând prin readucerea locurilor de muncă în industria americană care, de-a lungul anilor, fuseseră pierdute Chinei și altor țări. De fapt, avantajul mare al președinției lui Donald Trump constă fără nicio îndoială în marea sa independență și determinare personală în scopul de a destramă toate structurile corupte ale Statului Paralel și dăunătoare interesului public pentru că acest declin periculos, la urma urmei, ar putea să transforme Republica Americană într-o țară de Lumea a Treia. A promis în mod concret să înlocuiască sistemul dezastruos de sănătate al predecesorului lui Barack Hussein Obama („Obama Care”), să construiască un mare zid la granița cu Mexic în sudul țării, să distrugă organizațiile teroriste musulmane din Orientul Mijlociu, să împiedice Iran să obțină arme nucleare, să reducă imigrația, să apere dreptul cetățenilor de a poseda arme de foc, să oprească tendințele de a unifica sistemul de învățământ în toată țara, să reconstruiască infrastructura decăzută și neîngrijită a țării, să salveze, disciplineze și solidifice sistemul de ajutor social, să renegocieze acordurile comerciale internaționale nefavorabile, să reducă datoria publică și să întărească armata și mai ales veteranii în slujba națiunii.

Lozinca lui: MAGA – „Make America great again!”:

„Nu s-ar fi așteptat nimeni la aceasta – că următorul lucru mare al secolului al 21-lea avea să fie statul național, o idee din secolul al 17-lea. Și cu toate acestea, deodată a devenit un fenomen global – o forță motrice a politicii în SUA și în întreaga lume și subiectul dezbaterilor intelectuale intense. Această veste chiar a ajuns la Harvard, unde un profesor de economie spune că „statul național are ceva special – creează obligații reciproce care nu există la nivel transfrontalier.”

Ridicarea lui Donald Trump la cea mai puternică poziție politică în lume în virtutea idealurilor patriotice, naționale și autohtone ale Statelor Unite ale Americii reprezintă doar culmea provizorie a mișcărilor naționaliste peste tot în lume drept rezultat al reculului împotriva politicilor opresive, sufocante și dezaastroase ale globalismului, și are potențialul de a declanșa o mișcare în sensul opus, astfel încât s-ar putea să spulbere cele mai nocive efecte ale globalizării intensificate din anii 1945, 1963, 1965, 1968, 1972, 1979 și 1989 încoace, care a dus la hegemonia americană („Pax Americana”, adică „pace” (!!!) prin Imperiul American) în lumea întreagă din toate punctele de vedere și se află în cea mai mare criză din istoria sa.

În timpul acesta globaliștii își freacă mâinile peste ascensiunea mișcărilor anti-elitare populiste în Europa și președintele francez Emmanuel Macron se înfruntă cu proteste în masă violente din partea așa-ziselor „Veste galbene”, cel puțin inițial o răscoală a poporului francez reprezentând pe locuitorii din mediul rural, precum și clasa muncitoare și pătura de jos a clasei mijlocii. Vestele Galbene furioase s-au ridicat împotriva unei elite politico-economice indiferente, aparent neștiutoare și picate din lună pe urma introducerii unei taxe pe carburant regresive, care ar submina încă mai mult standardele lor de viață, deja în scădere. Între timp, protestele anti-elitare s-au răspândit în Olanda și Belgia. În unele cazuri, Poliția Franceză a refuzat să acționeze împotriva Vestelor galbene, numite după vestele galbene pe care automobiliștii trebuie să le aibă în vehiculele lor. Băiatul poster al oamenilor de Davos neoliberali Macron a fost forțat la negocieri cu Vestele galbene și Guvernul Franței a anunțat o suspendare de șase luni a taxei pe carburant. Aceste proteste au început în noiembrie 2018, deci au durat deja mai mult decât un an și nu se vor opri prea curând.

Cu toate acestea, cu privire la proteste, este vorba de ceva mai mult decât standardele de viață și taxe. Jurnalistul francez Edouard Tetreau a remarcat că autoritățile franceze, după ce au „reparat greșeala” legată de taxa pe carburant, „vor trebui să se concentreze asupra crizei pe termen lung”, care este, **criza de sens, în**

primul rând: Pentru ce exact muncim, dacă nu o putem scoate la capăt sau să pregătim un viitor pentru copiii noștri? Sau când statul, pe care nu prea îl putem trage la răspundere, își ia 48% din bogăția pe care o producem? De ce continuăm să trăim împreună în această țară în Europa de Vest? Mai suntem în continuare o națiune franceză cu un trecut, un prezent și o soartă în comun? Sau suntem deja bucăți ale comunității etnice, religioase și sociale eterogene, încorsetate de către un „lucru” atât de nedemocratic – să folosim descrierea lui Charles De Gaulle despre ONU – precum Uniunea Europeană?”

Vestele galbene reprezintă nimic mai puțin decât o răscoală generală împotriva globalizării și expropriării națiunilor occidentale în curs de formare. Observând desfășurarea crizei franceze din America, punctul de plecare al acestei crize a civilizației occidentale, nu e greu de imaginat că criza americană socială, demografică și politică va deveni mai urâtă, neplăcută, și, într-adevăr, mai violentă, pe când elita americană indiferentă, neștiutoare și cu adevărat trădătoare își folosește toate pârghiile pe care le are la dispoziție pentru a da la o parte americanii reali și a demonta rămășițele Americii vechi, adică ale Republicii Americane, ale cărei temelii și structuri au adus acestei națiuni și întregului Occident beneficii incomensurabile.

Eforturile elitei globaliste din Bulevardele din Washington de a organiza o lovitură de stat la rândul ei prin anularea rezultatelor electorale din anul 2016 sunt simptomatice: Un sistem politic stabil se bazează pe o anumită presupuziție de către participanți că victoria sau înfrângerea în alegeri libere și corecte nu se va transforma într-un joc de sumă nulă în care învinșii sunt striviți sau organizează o lovitură de stat pe seama învingătorului. În situația politică actuală în curs de deteriorare, America se mișcă repede spre o politică asemănătoare cu cea a republicilor bananiere proverbiale, pe când clasa managerială pare a fi hotărâtă să folosească șicane electorale pentru a manipula rezultatele tuturor „alegerilor democratice”, și este dispusă să folosească metodele unui stat polițienesc în scopul de a fabrica un proces împotriva unui președinte în exercițiu.

Între timp, America de mijloc („Middle America”, așa-numita „Centura Bibliei” în centrul țării) moare pe măsură ce speranța de viață scade pe fondul unei epidemii de sinucideri și decese cauzate de supradoze de droguri, în urma căreia oamenii „albi” (descendenții ai coloniștilor originali din Europa, care constituie două treimi din populația țării) sunt cel mai mult afectați și zonele rurale conduc valul sinuciderilor conform datelor recente emise de către Centrul Pentru Controlul Maladiilor. Faptul că aceasta are loc în ditamai nucleul unei „supraputeri”, reflectă

transformarea Republicii Americane într-o platformă a globalizării, o ustensilă, un vas Petri pentru experimentare managerială în scopul creării himerei unei „națiuni universale”, în timp ce ucide și înlocuiește națiunea propriu-zisă. Ceea ce ar trebui să fie tratat drept o urgență națională este o poveste relativ minoră pentru echivalentele occidentale ale Ministerului Adevărului cu mintea-stup din faimosul roman *1984* despre pericolul totalitarismului. În acest context, experiența rusească ar putea fi instructivă, fiindcă speranța de viață a scăzut vertiginos pe urma căderii Uniunii Sovietice în anii „90 „sălbatici” – și, într-o altă poveste de știri, căreia comisarii presei occidentale nu prea i-au acordat atenție, a crescut în mod substanțial sub cârma șefului din Kremlin pe care le place să-l urască – Vladimir Putin, președintele „autocrat” al Rusiei, dușmanul veșnic al Occidentului „liberal”.

În momentul de față însă, se pare că această tentativă de lovitură de stat de către Statul Paralel se va întoarce împotriva complotiștilor înșiși, întrucât „Russiagate” – potrivit lui Tom Fitton din organizația juridică non-profit „Judicial Watch” („Observare Judiciară”) cel mai mare scandal politic în istoria țării – va duce cel mai probabil la anchete, investigații criminale și condamnări penale împotriva unor înalți funcționari din fostul guvern, precum și din serviciile secrete, ditamai spintecătorii și servitorii fraieri ai Statului Paralel progresist globalist, și neoconservatorilor războinici.

Naționalismul reînnoit în Occident se confruntă cu problematici complicate și ample, întrucât ideologia naționalistă continuă să modeleze politica globală și azi, și cu toate acestea, naționalismul din secolul 21 se confruntă cu un set unic de provocări. De exemplu, migrația și diaspora creează rețele culturale, economice și sociale care acum leagă oamenii de-a lungul continentelor întregi, să nu mai vorbim de țări. Declanșarea globalizării discutată în mod intens, împreună cu integrarea regională, a și împins guvernelor să revizuiască retorica lor de construire a națiunilor. Unii constructori ai națiunilor au reacționat la globalizare drept ca la o amenințare posibilă, pe când alții o consideră drept un impuls semnificativ dat puterii și influenței țării lor. Asta este important datorită implicațiilor pentru autoritatea și legitimitatea statelor naționale; statele naționale caută să potrivească autonomia națională împreună cu o implicare profundă în alianțe regionale, rețele comerciale și organizații internaționale. În același timp, naționaliștii sub-statali continuă să concureze pentru loialitatea și sprijinul poporului. Azi, naționaliștii trebuie să reconsidere semnificația autodeterminării, independenței, autonomiei și suveranității într-o lume din ce în ce mai interconectată.

Globalizarea denotă o creștere a vitezei și impactului fluxurilor culturale, tehnologice, economice și financiare cu o calitate și o dimensiune diferită față de schimburile globale desfășurate în secolele trecute prin schimb și tribut, colonialism și legături culturale. Cu privire la interacțiunea între globalizare și naționalism, ambele fenomene sunt totodată mult prea extinse pentru a detecta o corelație pozitivă ori negativă. Unii naționaliști se vor plânge de pretinsa diluare a culturii și tradițiilor lor efectuată prin globalizare, pe când alții vor sublinia cum globalizarea poate aduce prosperitate și astfel susține apeluri de construire a națiunilor și naționaliste pentru o autonomie mai mare. O modalitate utilă de a aborda cazuri specifice este deosebirea între **globalizare** drept un fenomen la nivel macro pe de o parte, și **globalism**, înțeles ca o reacție ideologică la acest fenomen și totodată o intensificare a aceluiași proces, pe de altă parte. Această deosebire separă procesul multidimensional al globalizării de proiectul politic al globalismului, permițând astfel o evaluare mai clară a relațiilor lor respective cu naționalismul.”¹

Catolicii conservatori arată spre Cel de-al Doilea Consiliu al Vaticanului dintre anii 1962 și 1965 ca punct de plecare al degenerării culturale complete din ultimele șase decenii, cum a făcut-o și Arhiepiscopul Carlo Maria Vigano în anul 2020, când forțele globaliste satanice au luat-o razna complet:

„Arhiepiscopul Carlo Maria Vigano combate sugestiile că, prin criticile sale recente cu privire la Vatican II, acesta ar cocheta cu schismul.

Într-o scrisoare deschisă adresată jurnalistului Sandro Magister, denunțatorul pe seama Vaticanului reafirmă necesitatea de a evidenția problemele nerezolvate care decurg din cel de-al Doilea Consiliu al Vaticanului și avertizează că „conspiratorii” au abuzat de adunarea din anii 1962-1965 pentru a „demola Biserica din interior”.²

Arhiepiscopul Carlo Maria Vigano a afirmat că este conștient că, având curajul să exprime o opinie extrem de critică la adresa Consiliului, este suficient să trezească spiritul inchizitorial care, în alte cazuri, „este obiectul unei repulsii de către oamenii cu gândire sănătoasă.” Cu toate acestea, Vigano subliniază faptul că, „într-o dispută respectuoasă între ecleziastici și laici competenți, nu mi se pare inadecvat să ridic probleme care rămân nerezolvate până în prezent, cea mai mare dintre acestea fiind criza care a afectat Biserica de la Vatican și care a ajuns acum la punctul de devastare.”